

Arrest

nr. 173 407 van 22 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 december 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 15 augustus 2005 het Rijk binnengekomen met een geldig visum type C.

Op 22 augustus 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 december 2005 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 januari 2006 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 10 januari 2008 verklaart de gemachtigde

van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag zonder voorwerp. Op 8 februari 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 25 juni 2008 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 januari 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 23 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 30 060 van 23 juli 2009 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 11 februari 2009 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 31 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag zonder voorwerp.

Op 12 december 2009 huwt verzoeker met mevr. O.C, van Belgische nationaliteit.

Op 20 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van echtgenoot. Op 24 december 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 114 220 van 21 november 2013 het beroep verwerpt.

Op 27 januari 2014 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 26 februari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 157 527 van 1 december 2015 opnieuw de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 10 april 2014 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 december 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.04.2014 werd ingediend door:

*H., A.M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Libanon
geboren te Nabi Chit op (...)1969
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene tewerkgesteld was met een contract van onbepaalde duur (zie loonfiches) en onmiddellijk opnieuw zou kunnen worden tewerkgesteld en dat hij

Frans zou spreken) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene kwam naar België in 2005.

Daarna diende hij een aantal regularisatieaanvragen in, doch deze werden steeds negatief afgesloten. Hij verkoos geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, verbleef illegaal in België en diende pas op 29.01.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 23.07.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Intussen, op 11.02.2009, had betrokkene ook een aanvraag art. 9bis ingediend.

Op 12.12.2009 huwde betrokkene met de Belgische C, O. Hij diende een aanvraag gezinshereniging in en verkreeg op 24.12.2010 een F-kaart.

De aanvraag art. 9bis werd afgesloten op 31.05.2011 met een beslissing 'zonder voorwerp'. Betrokkene was in het bezit van een F-kaart en had niet gereageerd op het schrijven van 1.02.2011 betreffende het verderzetten van de procedure art. 9bis.

De F-kaart werd echter ingetrokken op 29.01.2013 met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij diende daartegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Doch, dit beroep werd verworpen op 21.11.2013.

Hij diende op 27.01.2014 opnieuw asiel in. Deze asielaanvraag werd op 01.12.2015 afgesloten met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij dient het grondgebied ten laatste op 20.12.2015 te verlaten.

Betrokkene haalt aan dat hij, ondanks het feit dat hij in het bezit was van een F-kaart, de procedure art. 9bis toch wilde verderzetten, maar dat hij het schrijven daartoe van 1.02.2011 nooit ontvangen heeft. Het schrijven is echter terug te vinden in het administratief dossier en werd rechtstreeks verstuurd naar het adres waar hij toen woonachtig was. Als betrokkene niet akkoord was met de beslissing 'zonder voorwerp' van 31.05.2011, kon hij daartegen in beroep gaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene heeft nagelaten dit te doen. Ook is het pas in de huidige aanvraag art. 9bis - ongeveer 3 jaar na de beslissing 'zonder voorwerp' en pas na de intrekking van de F-kaart - dat hij melding maakt van het feit dat hij het schrijven van 1.02.2011 nooit ontvangen heeft en dat hij de procedure art. 9bis had willen verderzetten.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen.

Wat betreft het feit dat zijn broer in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Inzake art. 8 EVRM; de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Ook dient er te worden opgemerkt dat betrokkene bij zijn asielaanvraag heeft verklaard dat zijn andere broers, zijn zussen en zijn ouders nog in Libanon wonen. Het argument dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst kan aldus niet weerhouden worden. Betrokkene zou bij hen kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Daarenboven legt betrokkene, naast de bewijzen van tewerkstelling, geen bewijzen voor van zijn opgebouwde sociale banden in België.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, alsook de verwijzing naar verscheidene krantenartikels; dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven. De voorgelegde artikels gaan echter over de algemene toestand in Libanon en leveren betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 en om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Inzake het reisadvies van Frankrijk en België; dit advies is niet van toepassing op betrokkene, die de Libanese nationaliteit heeft. Toch kan opgemerkt worden dat het reisadvies stelt dat de situatie verschilt van regio tot regio. In sommige regio's zijn er specifieke risico's, in andere regio's is het relatief kalm. De grenszone tussen Libanon en Syrië dient absoluut te worden vermeden en de regio in het zuiden van Libanon die de operatiezone van UNILIF is. De reizen naar Tripoli worden afgeraden en het is aangewezen de zuidelijke wijken van Beiroet te vermijden en de zones dicht bij de Palestijnse vluchtelingenkampen. Betrokkene dient zich voor de aanvraag om machtiging tot verblijf te begeven naar Beiroet. Het reisadvies stelt enkel dat er bij nieuwe demonstraties waakzaamheid geboden is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 10.04.2014 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 27.01.2014 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2 van het protocol bij het EVRM, van artikel 13.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (BUPO), van de artikelen 22 en 24 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het voorzichtigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

« Première branche

EN CE QUE la partie adverse déclare que la durée du séjour du requérant sur le territoire ainsi que son intégration ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

ALORS QU'il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E, 20 juin, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38).

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs de régularisation d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile.

Que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger (Conseil d'Etat arrêt n° 100.223 du 24.10.2001). L'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (Conseil d'Etat n°I 12.863 du 26.11.2002).

Qu'en l'espèce, force est de constater que la partie adverse se bornent à répéter les éléments invoqués par la partie requérante en tant que circonstances exceptionnelles pour ensuite déclarer sommairement,

après avoir repris la définition jurisprudentielle des circonstances exceptionnelles, qu'ils ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

Que la décision est insuffisamment motivée rendant ainsi impossible pour la partie requérante de comprendre les motifs de la décision par rapport aux arguments qui avaient été invoqués ;

Deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse déclare à propos du droit à la vie privée et familiale du requérant qu'il ne s'agit pas d'une circonstance exceptionnelle « étant donné que l'obligation de retourner dans le pays d'où l'on vient n'est, en son principe même, pas une exigence purement formelle ni disproportionnée par rapport au droit à la vie familiale et privée » ;

Que la partie adverse souligne que l'intégration sociale ordinaire ne tombe pas sous le champ d'application de l'article 8 de la CEDH

ALORS QUE la partie adverse n'examine pas la vie privée et familiale du requérant en particulier mais se borne à une pétition de principe sur le droit à la vie privée et familiale protégée par l'article 8 de la CEDH en tant que circonstance exceptionnelle ;

Que le requérant est arrivé en Belgique en 2005, soit il y a plus de 10 ans ;

Que suite à son mariage, il a obtenu un titre de séjour en qualité d'époux de belge.

Que depuis son divorce, il vit auprès de son frère dont il est très proche.

Qu'il a travaillé pendant plusieurs années.

Que le requérant a produit un nombre important de preuves quant à ces différents points : contrats de travail et fiches de salaire, avertissements-extraits de rôle, attestation sur l'honneur,...

Qu'il a donc prouvé avoir une vie privée et familiale sur le territoire via le travail, la famille, l'intégration sociale,...

Qu'en effet, l'ensemble de ces éléments sont protégés par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales au titre de vie privée, concept défini très largement par la Cour européenne des droits de l'homme : « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » ;

Que par ailleurs, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui a toujours été pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question ;

Que l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales est rédigé comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que

« Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, Iatridis c. Grèce [GC], no 31107/96, §58, CEDH1999-11). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers fait application de manière constante de ce principe et juge que :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1 Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »

Que la partie adverse devait, dès lors, établir une balance des intérêts en présence et expliquer concrètement en quoi la vie privée et familiale du requérant en particulier ne se devait pas de recevoir la protection prévue par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et non se contenter de se retrancher derrière la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, qui, rappelons-le, ne

supplante pas la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Qu'en effet, comme l'enseigne la Cour Européenne des Droits de l'Homme à travers sa jurisprudence relative au droit au respect à la vie privée et familiale tel que consacré par son article 8 :

« Dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. (...) »

Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant

au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000). Un autre point important est celui de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation au regard des règles d'immigration de l'une d'elles était telle qu'il était clair immédiatement que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire. » (CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, §38, 39)

Qu'il découle de cette jurisprudence que, nonobstant la différence entre l'obligation qui incombe à l'Etat de ne pas s'ingérer dans la vie privée et familiale d'un individu (avec les exceptions prévues au paragraphe 2 de l'article 8) et l'obligation positive qui impose à l'Etat d'agir pour assurer le respect au droit à la vie privée et familiale, une analyse de la proportionnalité de la décision doit être conduite, dans les deux cas, au regard du droit à la vie privée et familiale du requérant ;

Que cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence et que s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, elle viole l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales si elle ne s'y soumet pas (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, §37);

Que dans le cas d'espèce, il ne ressort pas de la décision attaquée que la partie adverse ait pris en compte les différents éléments de la vie privée et familiale du requérant dont pourtant elle avait connaissance pour les mettre en balance avec les intérêts de la communauté dans son ensemble ;

Qu'il ne ressort en effet pas de la décision attaquée que la partie adverse a pris en considération les différentes preuves d'intégration déposées par le requérant (travail en séjour légal, famille, amis,...) qui justifierait l'obligation de lui délivrer un titre de séjour ;

Que concernant le travail du requérant, elle se limite à reproduire l'enseignement tiré de deux arrêts de votre Conseil qui n'a pas à s'appliquer à la présente étant donné que le requérant était autorisé au séjour, et donc était autorisé à travailler ;

Qu'au vu de ce qui précède, il est donc totalement inexact de déclarer que l'intégration sociale de tombe pas sous le champ d'application de l'article 8 de la CEDH.

Que la partie adverse viole ses obligations de motivation ainsi que l'article 8 de la CEDH

Troisième branche

EN CE QUE la partie adverse constate que le requérant invoque pour justifier sa régularisation de séjour des craintes de persécutions dues à l'insécurité au pays d'origine illustrées par des articles ;

Que la partie adverse estime que la simple évocation d'une situation générale n'est pas une preuve d'une crainte personnelle.

ALORS QUE l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales interdit les traitements inhumains et dégradants en ces termes :

«Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Que le requérant est originaire de Liban où les tensions sont de plus en plus vive avec le conflit syrien.

Que nul n'ignore que la Syrie est actuellement secouée par un conflit armé interne d'une rare intensité qui a des conséquences évidentes au Liban.

En effet, la crise Syrienne a un impact considérable au Liban où des partisans du régime de Bachar El Assad et ses opposants s'affrontent sans relâche.

Ainsi, le Liban est secoué depuis deux ans par une série d'incidents souvent meurtriers.

De fait, le pays reste très divisé et le conflit syrien n'a cessé d'exacerber les tensions depuis mars 2011.

Les sunnites (29% de la population) soutiennent en majorité la rébellion syrienne tandis que les chiites (29% également) restent, quant à eux, partisans du régime de Bachar el- Assad. Allié indéfectible de Damas - avec l'Iran- le Hezbollah s'est officiellement engagé aux côtés des troupes de l'armée syrienne.

Le Journaliste du journal l'express a affirmé dans son article du 5 septembre 2013 :

« Si le conflit syrien explique en partie l'instabilité du pays, les racines de la situation actuelle se trouvent surtout dans la nature du système politique libanais. Car les forces politiques, dans ce pays, sont de

type confessionnel En conséquence, "il ne peut y avoir de consensus national ni sur le système politique à mettre en place ni sur la politique étrangère à définir, explique Ziad Majed. Dès qu'il y a un conflit majeur dans la région, les différents courants politiques se positionnent selon leurs alliances externes, et cela se projette sur la société, créant des divisions communautaires. Nous avons assisté à un phénomène identique en 1958 (durant l'ère Nasser), pendant la guerre civile (1975-1990), et de nouveau depuis 2005.

Sans gouvernement depuis six mois après la démission de l'ex-premier ministre Najib Mikati, le Liban reste paralysé. " Il n'y a pas d'autorité centrale suffisamment forte pour mettre un terme aux violences et contrôler la montée des tensions", analyse Ziad Majed. L'armée libanaise a annoncé être désormais en "guerre totale" contre le terrorisme, mais son pouvoir réel reste limité. "Il existe une armée parallèle et plus puissante que l'armée régulière: le Hezbollah, prévient le politologue. Une situation qui incite de plus en plus certaines communautés à former des milices similaires, notamment les sunnites" et qui alimente la fragmentation des institutions de l'Etat et affaiblit son autorité.

Un retour de la guerre civile?

Avec des alertes à la voiture piégée annoncées tous les jours, la psychose s'installe peu à peu dans le pays. "Si la guerre en Syrie se prolonge et le Hezbollah implique de plus en plus, Le Liban risque de s'orienter vers une forme de chaos civil et de confrontations sunnites-chiites à l'irakienne avec des affrontements sans lignes de démarcation mais avec des attentats localisés", affirme Ziad Majed.

Les tensions avec Israël font aussi craindre une escalade sur le front sud. Tel Aviv a mené, le 23 août, des raids contre des factions palestiniennes, qu'il accuse d'avoir tiré des roquettes. Le spectre de la guerre civile de 1975-1990 n'est pas loin. Un scénario que les Libanais souhaitent éviter à tout prix.

Ses derniers mois, le Liban fait face à des nombreux attentats et affrontements sans précédent, ainsi notamment, déjà le 30 novembre dernier 2014, des affrontements entre partisans du régime syrien et soutiens des insurgés ont fait deux morts et une vingtaine de blessés à Tripoli, la deuxième plus grande ville du Liban, à une trentaine de kilomètres de la frontière syrienne, indiquent les services de sécurité libanais.

En outre, ses heurts ont éclaté malgré la présence de soldats à la suite d'informations faisant état de la mort de plusieurs Libanais de confession alaouite. « L'armée, déployée dans le secteur pour tenter de séparer les belligérants et d'apaiser les tensions, a fait état de deux soldats blessés dans ces échanges de tirs. Lors d'un autre incident, un habitant de Jabal Mohsen a été blessé par des tirs samedi matin alors qu'il passait dans un secteur alaouite de Tripoli. Selon des sources hospitalières, au moins 35 personnes, en majorité des civils, ont été blessées dans les combats. Les habitants d'Abra ont lancé un appel aux forces de l'ordre pour qu'elles les aident à quitter la zone de combat, selon l'Agence nationale d'information (ANI) (pièce 9).

Au mois de juin 2013, moins 12 soldats libanais et deux activistes sunnites ont été tués en moins de vingt-quatre heures dans des combats entre l'armée et des sunnites radicaux à Saïda, à 40 kilomètres au sud de Beyrouth, a affirmé un porte-parole militaire. Les 12 militaires ont été tués dans des affrontements qui ont éclaté dans cette grande ville portuaire du sud du Liban après une attaque contre un barrage de l'armée par des partisans de cheikh Ahmad Al-Assir, un cheikh radical sunnite, contre lequel l'armée a indiqué qu'elle poursuivrait ses opérations pour en finir avec lui, indique un porte-parole de l'armée, lundi 17 juin, en milieu de journée.

Le 16 janvier 2014, un attentat ébranlait une nouvelle fois le Liban. L'explosion a fait au moins trois morts, dont son auteur, et près d'une trentaine de blessés, dans la ville de Hermel, bastion du Hezbollah.

Enfin, le 21 janvier 2014, sept personnes ont été abattues par des tireurs embusqués dans la ville portuaire de Tripoli, dans le nord du Liban, régulièrement touchée par des violences entre partisans et détracteurs du régime syrien.

La veille encore, huit personnes dont cinq enfants sont mortes dans la chute d'obus tirés de Syrie sur la ville frontalière d'Aarsal, au Liban, le plus lourd bilan dans ce genre d'attaque depuis le début du conflit syrien.

Dans ce contexte, l'ensemble des pays s'accordent sur le fait que les voyages au Liban sont fortement déconseillés.

Que si l'Office des étrangers estime que le requérant n'a pas encore prouvé, in concreto, qu'il risquerait personnellement une atteinte à son intégrité physique, les événements relayés par la presse que nul n'ignore, font état de conflits violents.

Que l'article 48/4 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dispose que : «§ 1er. Le statut de protection subsidiaire est accordé à l'étranger qui ne peut être considéré comme un réfugié et qui ne peut pas bénéficier de l'article 9ter, et à l'égard duquel il y a de sérieux motifs de croire que, s'il était renvoyé dans son pays d'origine ou, dans le cas d'un apatride, dans le pays dans lequel il avait sa résidence habituelle, il encourrait un risque réel de

subir les atteintes graves visées au paragraphe 2, et qui ne peut pas ou, compte tenu de ce risque, n'est pas disposé à se prévaloir de la protection de ce pays et ce, pour autant qu'il ne soit pas concerné par les clauses d'exclusion visées à l'article 55/4.

§ 2. Sont considérées comme atteintes graves :

a) la peine de mort ou l'exécution; ou

b) la torture ou les traitements ou sanctions inhumains ou dégradants du demandeur dans son pays d'origine; ou

b) les menaces graves contre la vie ou la personne d'un civil en raison d'une violence aveugle en cas de conflit armé interne ou international. »

Qu'au vu de ce qui précède, la partie adverse ne peut se limiter à affirmer que le requérant ne démontre pas en quoi sa vie serait menacée ou qu'il pourrait être victime de mauvais traitements.

Que pourtant le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier ;

Que le «principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives» ne constitue pas une règle de droit, une décision en tout point légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision (Conseil d'Etat, arrêt n° 199529, 15 janvier 2010);

Que le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

ce Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » (C.E., arrêt n° 183464, 27 mai 2008).

Ou encore :

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars — 2000)

«Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. »(CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009)

Or force est de constater que tel n'est pas le cas en l'espèce.

Que la partie adverse a violé les dispositions visées au moyen

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu. »

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoeker aanhaalde om de machtiging tot verblijf te verkrijgen.

Waar verzoeker het niet eens is met deze motivering voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone

omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verzoeker betoogt dat de motivering niet afdoende is. Dat er geen rekening is gehouden met zijn privé- en familiaal leven in België. Hij is aangekomen in België in 2005. Is getrouwd en heeft verblijfsrecht gekregen. Sinds de echtscheiding leeft hij samen met zijn broer. Hij heeft verschillende jaren gewerkt. Deze elementen zijn niet afgewogen in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met deze aangehaalde elementen. Verwerende partij motiveert hieromtrent dat verzoeker vanaf zijn aankomst in 2005 geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en illegaal verbleef. Pas op 29 januari 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in die werd afgesloten op 23 juli 2009. Op 24 december 2010 is verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart waarvan evenwel de verlenging werd geweigerd op 29 januari 2013. Verzoeker die aangekomen is in 2005 heeft slechts drie jaar legaal verbleven in de 10 jaar dat hij verblijf houdt in België. Het is niet kennelijk onredelijk, gelet op het feit dat verzoekers verblijf hoofdzakelijk illegaal was, het verblijfsrecht van drie jaar niet in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheid waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Met betrekking tot verzoekers samenwoning met zijn broer motiveert verweerder dat dit feit op zich evenmin een buitengewone omstandigheid vormt, nu de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijk scheiding impliceert. De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties. Bovendien, merkt verweerder op, dat zijn andere broers en zussen en zijn ouders nog in Libanon wonen. Het argument dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst kan niet worden weerhouden. Naast de bewijzen van tewerkstelling legt verzoeker geen andere bewijzen voor van zijn opgebouwde sociale banden in België. De tewerkstelling kan bovendien niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard aangezien dit element behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet behandeld wordt. Verzoeker weerlegt deze motieven niet en toont niet aan dat ze kennelijk onredelijk zijn of onjuist.

Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM thans niet dienstig kan worden opgeworpen.

Zelfs mocht de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel inhouden dan ligt er nog steeds geen inmenging van het gezinsleven en privéleven voor. Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier

het geval is, dan oordeelt het EHRM immers dat er geen sprake is van inmenging in het gezinsleven. Er heeft dan geen toetsing plaats op grond van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Wel moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden

voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat wat verzoekers samenwonen met zijn broer betreft hij geen bijkomend element van afhankelijkheid aantoont naast de gewone affectieve band met zijn broer. Verzoeker toont niet zonder meer aan dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat zijn in België ontwikkeld privéleven betreft, blijkt dit voornamelijk tijdens zijn illegaal verblijf tot stand gekomen, nu zijn legaal verblijf voor slechts drie jaar was toegekend. Bovendien heeft verzoeker bij zijn aanvraag, naast de bewijzen van tewerkstelling, geen bewijzen ingediend van zijn opgebouwde sociale banden in België. Ook een beschermd privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

Verzoeker wijst op de spanningen in Libanon door het conflict in Syrië en verwijst naar diverse krantenartikelen.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen van toepassing is. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven. De krantenartikelen gaan over de algemene toestand in Libanon en leveren betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het is niet kennelijk onredelijk om het aangehaalde element niet als een buitengewone omstandigheid te weerhouden, nu verzoeker zijn beweringen niet anders staft dan aan de hand van krantenartikelen die de algemene toestand in Libanon betreffen maar geen bewijs levert dat zijn leven persoonlijk in gevaar is in zijn land van herkomst.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet en dat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben.

Verzoekers betoog toont niet aan dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de aangevoerde elementen en evenmin dat verweerder een beoordeling heeft gemaakt op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten. Waar verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, wijst de Raad erop dat het feit dat de verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid en zorgvuldigheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 van het protocol bij het EVRM, van artikel 13.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (BUPO), van de artikelen 22 en 24 van de Grondwet, en van het voorzichtigheidsbeginsel laat hij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen en beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN